

**ВИПУСКНИЦЯ
ВНМУ ЛЮДМИЛА
ГОРОВА:
ПОЕЗІЯ СУПРОТИ
ВІЙНИ**

Людмила Володимирівна Горова (до заміжжя – Кучернюк) – українська письменниця і поетеса народилася 15 вересня 1975 р. на Хмельниччині.

Закінчила Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова. Пройшла інтернатуру з педіатрії. Працювала в гуртовій торгівлі, медичним представником та бізнес-тренеркою у фармацевтичних компаніях.

Відома збілками віршів для дітей. Друкувалась в дитячому журналі «Пізнайко». Здійснювала поетичні переклади та адаптацію англomовних дитячих пісень для каналу «Першосвіт».

Нині її називають другою Ліною Костенко.

Людмила Горова – авторка низки поезій воєнної тематики, які відображають долі українців під час російсько-української війни та надихають на Перемогу.

«Вірш «Враже», який став дуже гарною піснею, став першим моїм таким популярним твором. Для мене це було несподівано. Писався він в дуже «чорний» період, коли широко відкрилося те, що роблять росіяни на окупованих територіях. Говорити про це прямо, без метафор було неможливо важко. Ми всі були в страшному заціпенінні. Особливо ті, хто не міг відразу дати «ответку» ворогові. Це як я. Тому я писала «Враже» як терапію для себе. Так я намагалася впоратися з болем. Іншого способу висловити свої почуття не було. Виявилось, що цей вірш став терапевтичним не тільки для мене», – розповідала авторка.

Вірш набув неабиякої популярності, він перекладений польською, англійською, німецькою, білоруською, грузинською, японською, французькою та ін. мовами і був покладений на музику. Пісня-заклинання «Враже» підкорила серця мільйонів і стала магічним гімном України (див. кліп на пісню:

<https://bit.ly/3DM8Qv1>).

Враже...

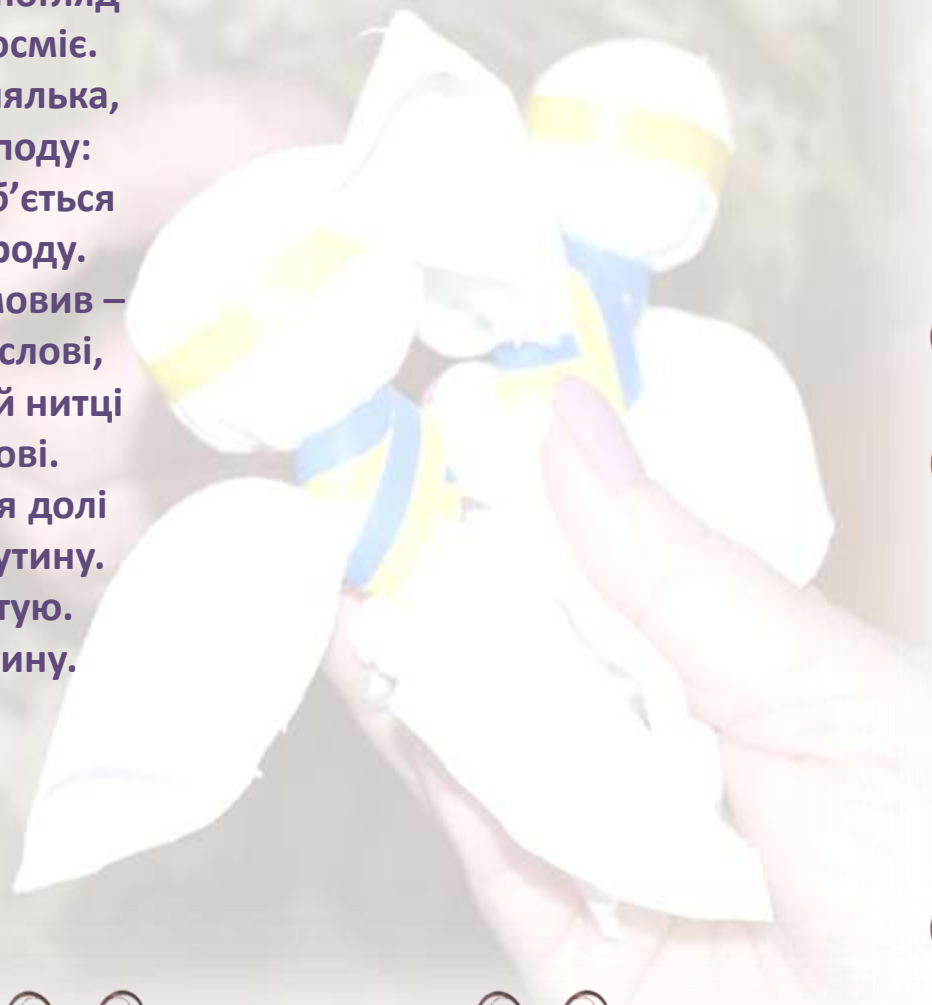
Сію тобі в очі, сію проти ночі.
Буде тобі, враже, так, як Відьма скаже!
Скільки в святую землю впало зерен жита –
Стільки разів буде тебе, враже, вбито!
Скільки, враже, півень вночі кукуріка –
Стільки днів у тебе доживати віка!
Богові – Боже! Ворогу – вороже!
Буде тобі, враже, так, як Відьма скаже!
Скільки зробиш, враже, кроків по Україні –
Стільки твого ляже роду в домовині!
Стане на пів світу чорного пристріту,
Буде тобі, враже, так, як Відьма скаже!
Писанку розпишу, люльку заколишу,
Матір твою, враже, без дітей залишу!
Батька твого, враже, смертю заспокою,
Жінку твою, враже, висушу ганьбою!
Богові – Боже! Ворогу – вороже!
Буде тобі, враже, так, як Відьма скаже!
Як просію горе крізь дрібненьке сито –
Станеш ти про пекло Господа просити...
Та не буде, враже, смерть твоя легкою.
Та й у смерті, враже, не знайдеш спокою...
Слово моє липке, слово моє кріпке,
Буде тобі, враже, так, як мати скаже!
Буде тобі, враже, як дружина скаже!
Буде тобі, враже, як дівчина скаже!
Буде тобі, враже, як дитина скаже!
Буде тобі, враже, так, як Відьма скаже!

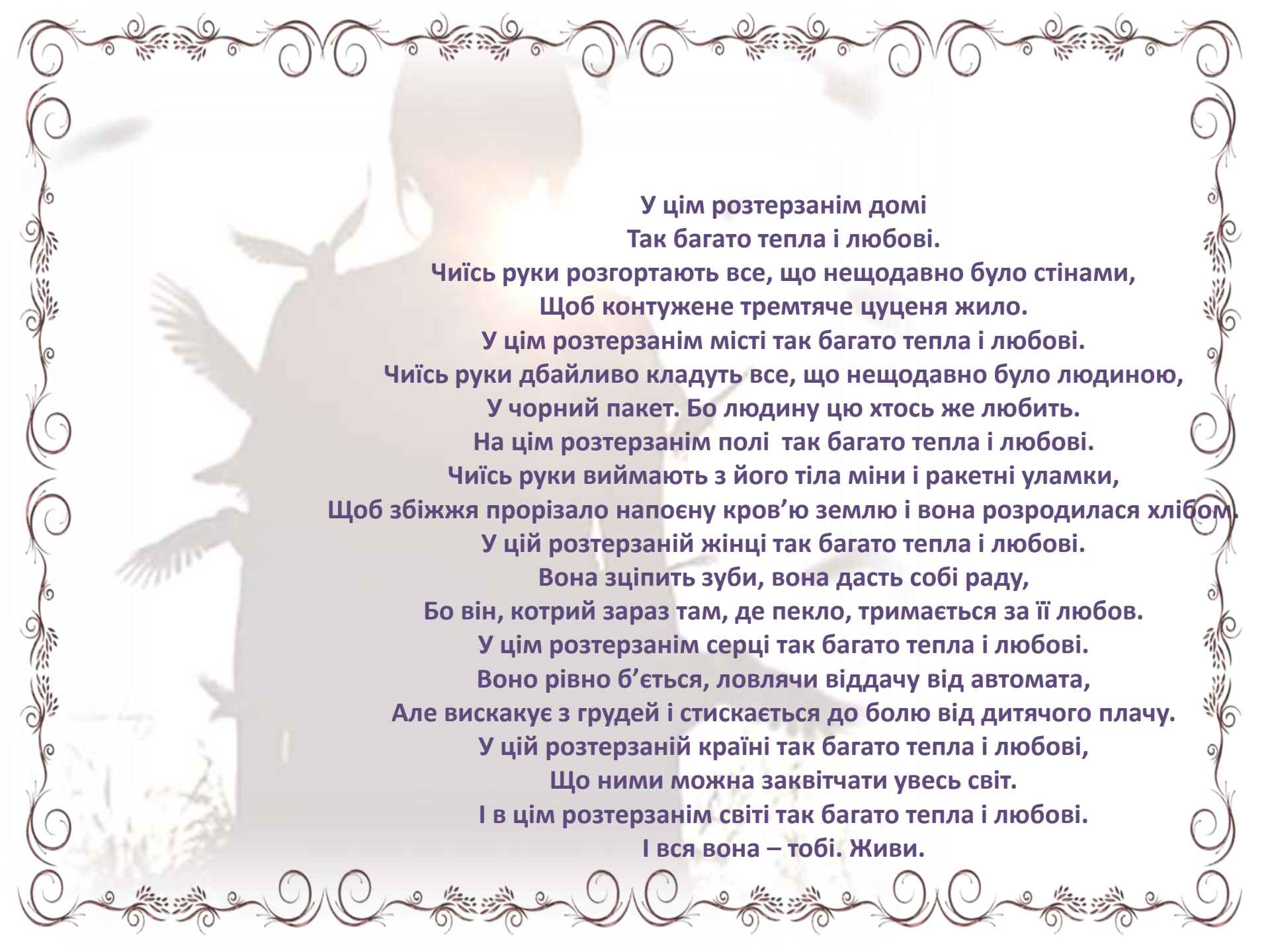

Мені із дому передали дім,
Котячі вуса, квіти з підвіконня.
Дім плакав, що в розлуці ми із ним.
Не плач, мій доме. Стрінемось в Херсоні.
Він плакав, що довкола бур'яни,
Паркан упав, орнамент вицвів грецький,
Що все мене чекає він з війни.
Не плач, мій доме, стрінемось в Донецьку.
Він згадував дитячі голоси,
Він мовчки плакав і мовчанням мучив,
Не дорікав, нічого не просив.
Не плач, мій доме, стрінемось у Бучі.
Він плакав, що його уже нема,
Що тільки злива на фундамент хлюпа,
Що день і ніч навколо лиш пільма.
Не плач, я повернуся в Маріуполь.
Не плач, цей наш багряний листопад
Не буду дарувати я нікому.
Не плач, я поверну тебе назад,
Мій доме. Поверну тебе додому.

Схрещуються долі,
Сходяться нитками,
Вузлики на пілці
Сталися руками.
Мотанка маленька
В тебе під бинтами –
Я тобі сьогодні
Буду замість мами.
Мотанка маленька
У твоїй долоні –
Я тебе не кину
Виведу з полонів.
Виведу з пожежі,
Винесу з підвалу,
Зупиню-замовлю
Звірову навалу.
Затулю їм вуха,
Засліплю їм очі,

Запалю заграви
В полі серед ночі
Хай зміїне кодро
Корчиться й німіє,
Бо на тебе й погляд
Звести не посміє.
Я не просто лялька,
В'язана зі споду:
Сила в мені б'ється
Від усього роду.
Хто мене намовив –
Знається на слові,
Сила в кожній нитці
Від її любові.
Схрещуються долі
В'яжуть павутину.
Я тебе врятую.
Я тебе не кину.

У цім розтерзанім домі
Так багато тепла і любові.

Чиїсь руки розгортають все, що нещодавно було стінами,
Щоб контужене тремтяче цуценя жило.

У цім розтерзанім місті так багато тепла і любові.
Чиїсь руки дбайливо кладуть все, що нещодавно було людиною,
У чорний пакет. Бо людину цю хтось же любить.

На цім розтерзанім полі так багато тепла і любові.
Чиїсь руки виймають з його тіла міни і ракетні уламки,
Щоб збіжжя прорізало напоєну кров'ю землю і вона розродилася хлібом.
У цій розтерзаній жінці так багато тепла і любові.

Вона зціпить зуби, вона дасть собі раду,
Бо він, котрий зараз там, де пекло, тримається за її любов.
У цім розтерзанім серці так багато тепла і любові.
Воно рівно б'ється, ловлячи віддачу від автомата,
Але вискакує з грудей і стискається до болю від дитячого плачу.

У цій розтерзаній країні так багато тепла і любові,
Що ними можна завітчати увесь світ.

І в цім розтерзанім світі так багато тепла і любові.
І вся вона – тобі. Живи.